In der Ferien

Column: Voor de klas

Columns - 1 mei 2017 - Auteur: Iduna Paalman

De eerste en de vierde hebben we gehad, de derde moet nog. Bij de eerste en de vierde krijg ik het abstracte denken van de onderbouwleerlingen nét over de streep, bij de derde wordt het te veel, zo schat ik in. “Hoe lang gaat dit nog duren?” vraagt een jongen uit twee havo.

Het gaat hier natuurlijk over de naamvallen, die trouwe paarden die al sinds de grammaticalisatie van het Indo-Europees met hun hoeven staan te schrapen in hun stallen. Gebruik ons, briesen ze, zie ons, liefkoos ons. En ja, na vijf jaar studeren zie ik er heus de charme wel van in. En toen ik voor het eerst in het Duits een grap maakte - ik studeerde in Berlijn en had net wat voorzichtige vrienden gemaakt - waarin ik zowel de naamvallen goed gebruikte als van mijn Duitse gezelschap een gulle lach ontving, was ik heus heel opgetogen en blij. Net als toen ik kon concluderen dat de combinatie ‘mit die’ voor mij giftig was gaan klinken, of ‘gegen dem’.

> Columnserie 'Voor de klas'
> Docenten Duits zijn schaars. Met verschillende initiatieven wordt geprobeerd het vak aantrekkelijker te maken. Duitslandweb volgt beginnend docent Duits Iduna Paalman die over haar leservaringen schrijft.

Maar kinderen uit twee havo hebben geen vijf jaar gestudeerd, laat staan Duits. Zij horen geen paarden briesen en vinden eigenlijk *alles* giftig klinken. Dus neemt de lesmethode ons bij de hand en helpt ons door de stugge stof, leer ik de tweedeklasser van nu met behulp van vrolijk gekleurde *Lernecken* dat het ‘wir sind in der Stadt’ en ‘wir gehen in die Stadt’ moet zijn. En de tweedeklasser? Die zucht weerloos, stampt de rijtjes en vindt Duits vanaf nu het meest rottige vak van het rooster.

Het *is* ergens ook belachelijk. Je bent veertien jaar en maakt kennis met een vreemde taal. Het doel zou dan toch moeten zijn dat je daar enthousiast en nieuwsgierig van wordt, dat je denkt: hee, die vreemde taal, dat vreemde land, hoe zit het daar? Natuurlijk hoort grammatica bij dat kennismaken. En woordjes, en zinnetjes. Maar ik moet die veertienjarigen nu genadeloos afrekenen op dat ze

‘in der Ferien’ schrijven, waardoor het hen vaak compleet ontgaat dat het leuk zou zijn om 'in der Ferien' eens naar Duitsland te gaan.

“Dit gaat nog duren totdat je over een paar jaar in de gymzaal je eindexamen maakt”, zeg ik tegen de jongen. “Tenminste, als je Duits als keuzevak kiest.” Ik zie hem in stilte zijn conclusies trekken.

Een meisje uit mijn enige gymnasiumklas vindt het leuk. Die zegt: “Maar juf, hier staat DEM! Is dat dan misschien de datief? Ja, dat moet wel, want kijk…” Ze begint het me uit te leggen. Zij schrikt niet terug van briesende paarden, wordt wel benieuwd van regeltjes en rijtjes, vindt het interessant om zo een vreemde taal te beteugelen (en haalt dan ook met gemak een 10 voor een invuloefening). Het is heel verleidelijk om dit meisje leuk en ijverig te vinden, en die jongen irritant en zeurderig.

Maar laten we vooral niet vergeten dat een vreemde taal voor de meeste kinderen gewoon een hoog hek is, en voor heel veel tweedeklassers de naamvallen (om er *nog* maar eens een beeld voor te gebruiken) die speerachtige punten daar bovenop – zodat ze het wel uit hun hoofd laten eroverheen te klimmen.

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: https://duitslandinstituut.nl/artikel/21063/in-der-ferien